

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și cinci

Paralelele profetice: de la mesajul profetului Isaia la revelațiile contemporane

Jeff Pippenger
2024-02-08

Când Isaia prezintă mesajul reprezentat de cei șaptezeci și cinci de ani (capitolul șapte, versetul opt) conducătorului nelegiuit al Ierusalimului, el face aceasta la „ogorul Nălbitorului” și la „capătul canalului iazului de sus”, în anul 742 î.Hr. Anul 742 î.Hr. reprezintă 1863, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul cu începutul. Răzvrătirea din 1863, la rândul ei, reprezintă legea duminicală din Statele Unite, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul lui. 1863 a fost începutul bisericii adventiste laodiceene înregistrate legal, iar acea biserică este lăsată pustie la „marele cutremur” al legii duminicale. Cum ar putea o corporație care este, din punct de vedere legal, guvernată de Stat (nu invers, Biserica controlând Statul), să continue să păzească Sabatul zilei a șaptea, în vremea când același guvern interzice în mod legal închinarea în ziua a șaptea?

La începutul și la sfârșitul slujirii lui Hristos, El a curățit templul. La prima curățire a templului, Hristos a arătat că conducătorii făcuseră "casa Tatălui Său" o peșteră de tâlhari, dar la ultima curățire a templului El a arătat că "casa lor" le-a fost lăsată pustie. Israelul din vechime ilustrează Israelul modern. El a ridicat și a curățit templul millerit la începutul Adventismului, dar la curățirea finală, curățirea celor o sută patruzeci și patru de mii, Adventismul laodicean este vărsat din gura Sa, iar "casa lor" este atunci lăsată pustie.

Isaia se află la câmpul nălbitorului când îl confruntă pe regele Ahaz. Câmpul nălbitorului reprezintă curățirea înfăptuită de Solul Legământului, care vine deodată la Templul Său și îi curățește pe fiii lui Levi ca "leșia nălbitorului". Această curățire a fost înfăptuită la începutul Adventismului și se înfăptuiește din nou la sfârșit.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care-L doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca aurul și ca argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:1-4.

Isaia îl întâlnește pe Ahaz, având ca semn pe fiul său, al cărui nume simbolizează că în zilele din urmă „o rămășiță se va întoarce”. Rămășița este alcătuită din cei care „se întorc”. Isaia se întâlnește cu regele nelegiuit Ahaz pe parcursul istoriei curățirii templului, care a început, în istoria millerită, în 1844 și a fost adusă la încheiere, prin neascultare, în 1863. În zilele din urmă, curățirea este istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Dacă milleritiții ar fi urmat deschiderea providenței lui Dumnezeu care a urmat anului 1844, ar fi încheiat lucrarea.

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, ar fi rămas neclintiți în credință și ar fi mers înainte uniți în providența deschisă a lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, proclamând-o lumii, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu; Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata lor. Însă, în perioada de îndoială și incertitudine care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii advent și-au părăsit credința. . . . Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temeiul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” Evanghelizare, 695.

Eșecul de a „înainta uniți în providența lui Dumnezeu care se deschidea” i-a dus, până în 1856, într-o stare laodiceană, iar răzvrătirea care a urmat în 1863 a marcat începutul rătăcirii în pustie, care fusese ilustrată de Israelul antic, când a eșuat la a zecea și ultima sa probă și a fost apoi condamnat să moară în pustie pe parcursul următorilor patruzeci de ani.

Fiul lui Isaia poartă făgăduința că, la curățirea finală a templului din zilele de pe urmă, „o rămășiță se va întoarce”. „Întoarcerea” lor este ilustrată de Ieremia, căruia i s-a făgăduit că, dacă se va „întoarce”, va deveni străjerul lui Dumnezeu. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care s-au întors în urma unei dezamăgiri.

Cei o sută patruzeci și patru de mii au trecut printr-o dezamăgire și L-au așteptat pe Domnul lor. Ei au fost preînchipuiți de fecioarele înțelepte din istoria millerită, iar atât în istoria de început, cât și în cea de încheiere, două bucăți de lemn sunt unite într-un singur neam, în timpul revărsării Duhului Sfânt, la vremea Strigătului de la miezul nopții.

Regele nelegiuit Ahaz reprezintă conducătorii lui Iuda, care au auzit solia, dar resping solia prezentată de Isaia și, făcând astfel, „se poticesc, cad, se sfărâmă, sunt prinși în laț și sunt capturați.” Aceștia sunt cei care „întreabă pe cei ce au duhuri familiare și pe vrăjitorii care șoptesc și bolborosesc,” reprezentând experiența spiritismului în fața căruia cedează, pe măsură ce primesc amăgirea puternică din 2 Tesaloniceni. Respingerea de către Ahaz a soliei lui Isaia în 742 î.Hr. corespunde anului 1863, când solia lui Miller a fost respinsă. Isaia îl tipifică pe Miller, iar solia atât a lui Isaia, cât și a lui Miller era întemeiată pe „cele șapte vremi,” care își găsesc punctul de ancorare în versetul opt din capitolul șapte al lui Isaia. Fiul lui Miller (fiul lui Isaia) reprezintă mișcarea lui Ilie care vine în zilele de pe urmă.

Hotărârea rostită împotriva lui Ahaz, din pricina respingerii lui, includea prezicerea că va fi cucerit de împăratul de la miazănoapte, care, în zilele de pe urmă, este tripla unire a Romei Moderne, asupra căreia domnește papalitatea.

Și Domnul mi-a mai vorbit, zicând: Pentru că poporul acesta respinge apele Șiloahului care curg domol și se bucură de Rezin și de fiul lui Remalia, de aceea, iată, Domnul face să se ridice asupra lor apele râului, puternice și multe, și anume pe regele Asiriei, cu toată slava lui; el se va ridica peste toate albiile lui și va trece peste toate malurile lui. Și va trece prin Iuda; va ieși din matcă și va trece mai departe, va ajunge până la gât; iar întinderea aripilor lui va umple largimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:5-8.

Isaia s-a întâlnit cu împăratul nelegiuit Ahaz la capătul canalului iazului de sus, iar, deși există incertitudine în rândul istoricilor biblici și al arheologilor cu privire la întrebarea dacă iazul de sus era același cu iazul Siloamului din vremea lui Hristos, contextul profeției lui Isaia înlătură orice îndoială, căci Isaia arată că împăratul de la mieznoapte avea să vină asupra lui Ahaz, pentru că el respinsese apele Șiloahului, care curg domol. „Șiloah” este numele din Vechiul Testament pentru „Siloam” din Noul Testament.

La scaldătoarea Siloamului, Isus l-a vindecat pe cel orb, iar regele nelegiuit Ahaz reprezintă conducerea laodiceană oarbă, atât în 1863, cât și în timpul legii duminicale ce va veni în curând, care refuză să fie vindecată. „Șiloa” și „Siloam” înseamnă amândouă „trimis”, iar un mesaj a fost trimis de la Tatăl către Fiul, care apoi l-a dat lui Gabriel și sfinților îngeri spre a-l transmite lui Isaia, care a adus mesajul „trimis” din cer către un conducător laodicean orb.

Apeductul iazului de sus, unde Isaia a prezentat mesajul, reprezintă locul în care ploaia Duhului Sfânt este transmisă către poporul lui Dumnezeu, așa cum este de asemenea reprezentat de conductele de aur ale vedeniei lui Zaharia sau de scara din visul lui Iacov.

Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12-14: „Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul cel auriu? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, stăpâne. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ.”

Domnul este bogat în resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a firii noastre pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în convorbirea noastră, se adună umbre întunecoase în jurul nostru. Hristos nu este făcut cunoscut, nici prin cuvânt, nici prin caracter, ca fiind Cel cu totul plăcut și deosebit dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe întru deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Privirea noastră mioapă vede umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mândru care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând cu sine nimicire și moarte în drumul său.

Să dormim chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim apatici, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu insuflată în poporul Său, ca ei să se ridice pe picioarele lor și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă, iar poarta strâmtă. Dar, când trecem prin poarta strâmtă, lărgimea ei este fără margini. Manuscript Releases, volumul 20, 216, 217.

„Uleiul auriu” desemnează mesajele Duhului lui Dumnezeu care coboară din bazinul superior prin canalul constituit de cele două conducte de aur, care sunt cei doi martori, adică Biblia și Duhul Profeției, sau Vechiul și Noul Testament, sau Legea și Profeții, sau Moise și Ilie.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se

stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărtășit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărtășit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Mesajul pe care Ahaz îl respingea era mesajul strigătului de la miezul nopții, care ar fi culminat cu a doua venire a lui Hristos, dacă conducerea Laodiceei ar fi primit mesajul către Laodicea care le fusese „trimis” în 1856. Acel mesaj s-ar fi apoi amplificat până a deveni marea strigare, iar poporul lui Dumnezeu ar fi încheiat lucrarea și ar fi fost în pace. În schimb, s-au întors la vărsătura de care fuseseră izbăviți.

Isaia și Ahaz sunt reprezentați ca aflându-se în procesul de curățire de pe ogorul înălbitorului, proces împlinit de Solul Legământului în Maleahi, capitolul trei. Ei sunt așezați simbolic acolo unde, în vedenia lui Zaharia, se toarnă „untdelemnul” (un mesaj), iar în zilele din urmă mesajul lui Isaia către Ahaz este mesajul Islamului celui de-al treilea Vai; este mesajul istoriei ascunse a celor șapte tunete; este mesajul că al optulea este din cei șapte; este mesajul vici; este mesajul „Adevărului”, toate acestea fiind elemente ale Descoperirii lui Isus Hristos, care, în zilele din urmă, produce curățirea reprezentată de ogorul înălbitorului.

A fost și este de asemenea solia „celor șapte vremi”, care trece de la piatra de temelie a lui Miller la piatra din capul unghiului, căci a fost primul adevăr și, prin urmare, trebuie să fie ultimul adevăr. 1863 a marcat încheierea unui proces de curățire care a început odată cu sosirea îngerului al treilea la 22 octombrie 1844 și care, în cele din urmă, a ajuns la lumina „celor șapte vremi” în 1856. În 1844, lumina celor două mii trei sute de ani a marcat un început care a condus la sfârșitul ce a fost marcat de cei două mii cinci sute douăzeci de ani. Totuși, orbirea laodiceană, atât la început, cât și la sfârșit, refuză să vadă legătura dintre cele două viziuni. 1863 reprezintă încheierea unui proces de curățire care are loc întotdeauna atunci când o solie este desigilată, iar solia îngerului al treilea a fost desigilată la 22 octombrie 1844.

Lumina îngerului al treilea, care a fost desigilată în 1844, nu a fost o lumină unică; ea a fost ceea ce Sora White numește „lumina înaintătoare a îngerului al treilea”. Lumina înaintătoare a îngerului al treilea a început în 1844 și continuă să înainteze până la închiderea timpului de probă; însă, la sosirea ei inițială și, în cele din urmă, la încheierea ei, există o perioadă specifică de încercare a îngerului al treilea. Aceste perioade de încercare, de la început și de la sfârșit, reprezintă, de asemenea, un proces de încercare pe care Daniel îl prezintă ca o „sporire a cunoștinței”, care este,

totodată, lumina înaintătoare a îngerului al treilea.

Procesul inițial de încercare a început în 1844, iar lumina progresivă a sporit în cunoaștere până la încheierea lui în 1856. Lumina de început și lumina de sfârșit ale perioadei de încercare sunt cele două vedenii din Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, care reprezintă temelia și stâlpul central al Adventismului.

Perioada de încercare a primului înger a început la 11 august 1840 și s-a încheiat la prima dezamăgire, la 19 aprilie 1844. Apoi a început perioada de încercare a celui de-al doilea înger și a continuat până la 22 octombrie 1844. În acel moment a venit al treilea înger, iar perioada de încercare a celui de-al treilea înger a continuat până când Adventismul laodicean a respins lumina celui de-al treilea înger în 1863.

Perioada de testare a celui de-al treilea înger pentru adventismul millerit a avut un început și un sfârșit, iar începutul și sfârșitul trebuie să reprezinte același lucru, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui. Deschiderea luminii progresive a celui de-al treilea înger a fost lumina arătării (vedenia „mareh”), din versetul paisprezece al capitolului opt din Daniel. Încheierea luminii progresive a celui de-al treilea înger a fost lumina călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii (vedenia „chazon”), din versetul treisprezece. Cele două vedenii sunt întrepătrunse profetic.

Atunci vei face să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii veți face să sune trâmbița în tot cuprinsul țării voastre. Levitic 25:9.

Trâmbița care trebuia să sune în Ziua Ispășirii, la 22 octombrie 1844, era trâmbița Jubileului, care reprezintă ciclul sacru de șapte ani, însumând două mii cinci sute douăzeci de zile. Domnul a intenționat să conducă Israelul din vechime direct în Țara Făgăduită, dar răzvrătirea lor a împiedicat aceasta. Domnul a intenționat să conducă Israelul modern direct în Țara Făgăduită, dar răzvrătirea a împiedicat aceasta. Dacă Israelul modern ar fi dat ascultare luminii înaintate a celui de-al treilea înger, ar fi avertizat lumea, iar Domnul S-ar fi întors cu peste o sută de ani în urmă.

Pentru ca aceasta să se întâmple, Domnul ar fi trebuit să lucreze o transformare în mijlocul mileriților, iar acea transformare este identificată în Scripturi drept taina lui Dumnezeu. Dacă Adventismul ar fi urmat lumina crescândă a îngerului al treilea, atunci trâmbița Jubileului ar fi răsunat până la sfârșit, căci în zilele când răsună trâmbița a șaptea se încheie taina lui Dumnezeu. În Apocalipsa, capitolul zece, acea trâmbiță, care este trâmbița Jubileului și, de asemenea, trâmbița celui de-al treilea vai, a început să sune la 22 octombrie 1844.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi vreme; ci, în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să trâmbițeze, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:5-7.

Procesul de testare și purificare care a început la 22 octombrie 1844, care a constituit lumina progresivă a celui de-al treilea înger, a început cu lumina din Daniel, capitolul opt, versetul

paisprezece, și s-a încheiat cu lumina din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece. A început cu răspunsul versetului paisprezece și s-a încheiat cu întrebarea versetului treisprezece.

Acei nouăsprezece ani au fost prefigurați de sosirea mesajului de avertizare al lui Isaia către Ahaz, regele lui Iuda în sens literal, în timpul unui război civil dintre nord și sud. Acei nouăsprezece ani s-au încheiat când împăratul de la miazănoapte a dus Israelul în robie. Acei nouăsprezece ani au prefigurat perioada de la sosirea îngerului al treilea în 1844 până la răzvrătirea din 1863. Lumina crescândă a îngerului al treilea a fost reprezentată de mesajul lui Isaia.

Respingerea acelei lumini crescânde a pus capăt Mișcării Millerite, iar în acea perioadă de încercare Mișcarea Millerită Filadelfiană a făcut trecerea către Biserica Laodiceană. Atât cei nouăsprezece ani care au început în 742 î.Hr., cât și cei nouăsprezece ani care au început în 1844, reprezintă un proces de încercare și de purificare în zilele de pe urmă, adică perioada finală de încercare a luminii crescânde a celui de-al treilea înger.

În acel proces final de încercare, taina lui Dumnezeu se va încheia. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care așteaptă, se întorc și sunt pecetluiți.

Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Iar eu voi aștepta pe Domnul, Care Își ascunde Fața de casa lui Iacov, și îmi voi pune nădejdea în El. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem spre semne și spre minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, Care locuiește pe muntele Sion. Isaia 8:16-18.

Perioada finală de probă a luminii în creștere a celui de-al treilea înger, în zilele de pe urmă, a început acolo unde a început perioada inițială de probă. Ea a început când Isus Și-a ridicat mâna spre cer și a proclamat: „că nu va mai fi vreme”. Acea proclamare a avut loc la 22 octombrie 1844, când a șaptea trâmbiță a anunțat Jubileul la încheierea ciclului sacru de șapte. Ciclul de șapte ani, repetat de șapte ori, era, în mod literal, de patruzeci și nouă de ani, sau de două mii cinci sute douăzeci de zile.

1989 marchează „timpul sfârșitului” în cadrul mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar 1989 marchează încheierea celor o sută douăzeci și șase de ani care au început odată cu răzvrătirea din 1863. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la „timpul sfârșitului”, prin simbolul „celor șapte vremi”, căci o sută douăzeci și șase este o zecime din o mie două sute șaiszeci, care, la rândul ei, este jumătate din două mii cinci sute douăzeci.

Isus înfățișează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluiași lucru, iar începutul mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii a fost marcat de simbolul „șapte vremi”, întocmai cum este la sfârșitul mișcării. Zilele glasului îngerului al șaptelea, când se sfârșește taina lui Dumnezeu, au început la încheierea celor „trei zile și jumătate” din Apocalipsa, capitolul unsprezece. A șaptea Trâmbiță, care este totodată al treilea Vai, și-a făcut auzit cel de-al doilea sunet la 7 octombrie 2023, iar taina lui Dumnezeu se sfârșește acum, după cum „a vestit robilor Săi, prorocilor”. Sfârșitul mișcării este marcat de simbolul „șapte vremi”, precum a fost și începutul aceleiași mișcări.

La timpul sfârșitului, în 1798, „cele șapte vremuri” ale mâniei lui Dumnezeu împotriva împărăției de nord s-au încheiat, iar la încheierea mișcării milerite, respingerea adevărilor asociate cu „cele șapte vremuri” a marcat răzvrătirea din 1863. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui, iar mișcarea primului înger (mileriti) ilustrează mișcarea celui de-al treilea înger (cei o sută patruzeci și patru de mii). Ambele mișcări încep și se încheie cu „cele șapte vremuri”. Așa ceva nu poate fi inventat.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cei ce se află în poziții de răspundere nu trebuie să se convertească la principiile lumești ale răsfațului de sine și ale extravaganței, căci nu-și pot îngădui aceasta; iar dacă ar putea, principiile lui Hristos nu ar îngădui-o. Felurită învățătură trebuie dată. „Pe cine va învăța El cunoașterea? și pe cine îl va face El să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și dezvățați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin.” Astfel, Cuvântul Domnului trebuie adus cu răbdare înaintea copiilor și ținut mereu înaintea lor, de către părinții care cred Cuvântul lui Dumnezeu. „Căci prin buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi El poporului acestuia. Căruia i-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este înviorarea: dar ei n-au vrut să asculte. Dar Cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin; pentru ca să meargă și să cadă pe spate, și să se sfărâme, și să se prindă în cursă, și să fie luați.” De ce? Pentru că nu au luat aminte la Cuvântul Domnului care a venit la ei.

Aceasta se referă la aceia care nu au primit învățătură, ci și-au prețuit propria înțelepciune și au ales să lucreze ei înșiși potrivit propriilor lor idei. Domnul le dă acestora încercarea, pentru ca ei să aleagă: ori să-și asume poziția de a urma sfatul Său, ori să refuze și să facă potrivit propriilor lor idei; iar atunci Domnul îi va lăsa în seama consecinței sigure. În toate căile noastre, în toată slujirea noastră adusă lui Dumnezeu, El ne vorbește: «Dă-Mi inima ta.» Duhul supus, învățabil, pe acesta îl dorește Dumnezeu. Ceea ce dă rugăciunii excelența ei este faptul că ea izvorăște dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare.

„Dumnezeu cere anumite lucruri de la poporul Său; dacă ei spun: Nu-mi voi preda inima pentru a face acest lucru, Domnul îi lasă să meargă înainte în judecata lor, socotită de ei înțeleaptă, dar lipsită de înțelepciune cerească, până când se împlinește acest text al Scripturii [Isaiah 28:13]. Nu trebuie să spui: Voi urma călăuzirea Domnului până la un anumit punct care este în armonie cu judecata mea, iar apoi să te ții cu tărie de propriile tale idei, refuzând să fii modelat după asemănarea Domnului. Să se pună întrebarea: Este aceasta voia Domnului? nu: Este aceasta opinia sau judecata lui—?” Testimonies to Ministers, 419.